

Előfizetési árak:
 Egész évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Adóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.

a kir. ítélőtábla épületével szemben,
 hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
 PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
 I. EMELET
 hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk.

Hirdetéseket

a hirdetésért veszi.

For ever Bánffy! . .

Pécs, 1895. december 23.

(*) Véget érnek jóformán mai nappal a megyei választások országszerte; bizonyítva ezzel is az egész vonalon a kormánypartivá szervezett közvéleményt, mely most a mintegy örökös kenyérral jutalmazott hivatalnok sereg által kidoboltatva, egyedül számottevő az országban.

Szomorú, de úgy van, mi a végbe ment választásokból, voltaképpen főispáni kinevezésekből, csak azt a hatalomtól való silány függést látjuk, melybe belekeveredett a társadalom minden osztálya elkezdve a méltóságos ebédeket és azok májas gombócait megörökítő zsurnálisztától egészen a bukófélben levő gentrykig, a kik fiahordókként igyekeznek egy-egy kis Herberteckét valami megyei színekurába beplántálni, addig, míg lehet. Valóban, a jobbérzésűeknek lelkük egész energiájára van szükségük, hogy el nem veszítve józan higgadtságukat, megmentsék bizalmukat a jövő számára.

Talán ne is beszéljünk ez alkalommal a vármegyéről, mikor ugyanis beszél az magáról eleget. Csak reá kell nézni arra a vármegyére, melyről valamikor azt mondták, hogy a nemzeti alkotmány bölcsője. Bizony ma már ez a bölcső átalakult etetővályuvá, melyet az elődök egész raja vesz körül; és az a vármegye, melyről

egykor (nem is oly régen, 1848-ban) azt mondták, hogy a hazát, nemzetet, függetlenséget védő bástya, ma már zsibvásártér, hol az elvek rongyai felett hangzik a kotyavetyélők zsivaja. Így néz ki ma a vármegye, élén a Bánffy-iskola elvei szerint újra átgyurt főispánokkal.

Nem volt elég az átkosnak nevezett Tisza-iskola, messzire tulszárnyaltuk ennek vívmányait. A tanítvány lefőzte a mestert, az erőszak és a furfang nagy mesterét. A Tisza regime tizenöt év alatt a saját képe és hasonlatosságára alakította át a vármegyét. Törvényt gyártatott engedelmességével a nyugdíjas és csak a kormánynak felelős főispánokról, a kiket felraháztott a legnagyobb és korlátlan teljhatalommal a tisztujtás és fegyelmi eljárás terén, a minő hatalmat ma, a huszadik század hajnalhasadásán, még az ázsiai Törökországban sem tűnnek többé a fellázadt örmények; no csak azért, mert örmények, ha magyarok volnának, még dohányt is hagynának vágatni a hátukon.

A tisztviselő így kényre-kegyre ki van szolgáltatva a főispánnak, a ki lehet nagyon tisztességes és teljes fashionable gentleman, de az az egy is bizonyos, hogy ilyen gentlemanok szeszélyeinek van alárendelve az a tisztviselői kar, melynek a közönség érdekeit kellene kiszolgálni, pedig mint a példák mutatják, nem egyebek ők,

mint a kormánypártnak vidéki kortesei egykor.

Darwin tana szerint, a fokozatos fejlődés elvével fogva, így lett az ósrégi vármegyei szervezetből kortes gépezet, a melyet a központban a kormány főispánjai által hoz mozgásba. Működő szervei ennek a gépezetnek a tisztviselők, a fűtő anyag a pénz.

Már-már azt hittük, hogy itt elérte zenithjét a fejlődés, de csalódtunk. A Bánffy-iskola sokat, nagyon sokat fejlesztett a rendszeren. Hogyha eddigelé képesség szerint kivánták meg a kortesi működést és megelégedtek azzal, ki mit tehetett: ma már megszabják a működési kört is, és ha a tisztesség és törvényesség látszata alatt nem képesek célt érni, mindezt félre kell dobniok, és ha kell, hát katonai és csendőri asszisztenciával is biztosítaniok kell a kormány érdekeit. Megmutatták ezt Nyitrán és Stomfán, melyek csak próbakövei a bekövetkezendő nagy merényleteknek. Mekkora sülyedése az erkölcsöknek, mekkora meggyalázása az ősi intézménynek!

A szabadság, az alkotmány védbástyáját kortes had szállotta meg, a kik osztályozzák pártállásuk szerint a polgárokat, rubrikákba szedik a hiveket és a véres szájuakat és ehhez képest fenyegetik őket, vagy jutalmazzák. Amit eddig a rendszer-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Négy évszak.

Tavaszi volt; illatszóró, virágnító tavasz. A nap aransugárai beragyogták a kerteket, a nyaraló fehér falat, a távoli bérceket és a patak mint egy keskeny arany fonal húzódott el a völgyben. Madárdal és virágillat, e két szó is elegendő volna arra, hogy szívünkön ama bizonyos vegyes definiálhatlan érzés vonuljon át, az a halk sejtés, mely mindinkább gyönyörteljes tudásá válik a szív a szerelem symphoniája. Minden új életre ébred, öröme, kéjre. A kertben az ibolya és az orgona illata, összevegyült a rigó dala a csalogányéval; csodálatos összhangzás mindenütt, a legszebb, legtökéletesebb harmonia.

A lugasban, lehajló orgonabokor árnyában ült egy ifju pár. A leány szőke, az ifjuság egész üdeségével bíró szende szépség; az ifju barna, erőteljes, tértias. Átkarolva tartja a hozzá simuló leánykát. Suttognak, mosolyognak. Vajjon melyik zene edesebb, a csalogány lágy danája, vagy boldog szerelmesek halk suttogása?

Ők megadhatják rá a feleletet.

— „Szeretsz?” kérdé az ifju, „s enyim

maradsz-e örökké, bármit is hozzon ránk a sors?”

— „Szeretlek!” felel a leány szelid pirulással és égszínkék szeméit az ifjura emeli — „és tied maradok jó és rossz napokban mindörökké!”

Mintha a madárcák mind, mind egy hangos „ámen”-t daloltak volna rá, úgy kezdtek el egyszerre csicseregni; mintha a virágok mind helyben hagyni akarták volna a leányka esküjét, úgy bólogattak, hajladoztak.

Az ifju hosszan megcsókolta a szőke hajfürtöket.

— „Lesz-e erőd ellentálni atyád parancsának, anyád kérésének, ha máshoz akarnak majd adni, mielőtt én építhetek magunknak fészket?”

— „Majd erőt ad a szerelem” suttogja mosolyogva a leányka.

És elmerülnek újra egymásba, kéz-kézben, ajk-ajkon élvezik az első szerelem édes üdvét. Csak szemük beszél, titkosat, boldogítót. — — —

Az orgona illatos fürtjein himbálódzik egy tarka pillangó, a lombos ágon a rigó fűtyörész.

Tiri, tiri, tirili — mi az, mi az emberi szívet olyan boldoggá teszi? kérdezi a kis madár és szárnyacskaát kiterjeszti.

„A szerelem!” feleli az aranyos nap-

sugar, mely utat tör magának a lugas sűrűjén keresztül, „a szerelem!”

*

Egész nap rekkenő hőség uralkodott, az a bágyasztó, fojtó nyári meleg, melyet többnyire zivatar követ. Csak most, midőn besötétedett engedett a forróság és enyhe szellő járta át a sűrű lombzatot. A tiszta égen teljes korongja fényezett a holdnak és fűvet, fat, virágokat ezüstös fátyolba burkolt. Oly szépek ezek a holdas nyári éjjelek! A kavicsok a kert utain mint megannyi gyémánt, ragyognak, fénylenek, csend van mindenütt, a madárcák is már alusznak fészkeikben, a pillangó a rózsza kelyhébe bujt, csak a jázmin árasztja el a levegőt bódító, mámorító illatával, az éj királynője most bontja szét szirmait és a szent János-bogárka lámpását meggyújtja, körülreppen, keresve eledelét. Egy jázmin virágon végre megnyugszik, jóízűen költi el vacsoráját, az édes mézet; ott a szirmokon tündököl most, mint egy villanyos lámpa en miniature. Egy elkésett méhecske halk zümögéssel keresi fel lakát — most újra mély csend.

A nyaraló verendáján, a vadszöllő indái mögött föltűnik egy karcsu női alak. Fehér ruháján elomlik sűrű szőke haja, mely még a holdvilágban sem veszti el aranyfényét, és hófehér kis kezeivel integet. A bokrok sűrűjéből kiválik az ifju, gyors léptekkel siet a

ből folyólag csak elvártak, ma már kötelességül szabják elő és ha egy főispán lanyhán teljesítene a nagy Fouché tisztjét, ott a kék iv, a melyet menten publikálnak a hivatalos lapban, mely szerint az ilyen gentlemanek „saját kérelmekre“ felmentettek Lipót-renddel, vagy a nélkül, már mint ki kicsodás.

Közeledik a millennium. Ezer éve lesz ide s tova, hogy a vármegyei szervezet államfentartó eszköz gyanánt igen jónak bizonyította be magát. Fájdalom, hogy az az akarják némely éretlen eszű politikuskok ünnepelni az ezredévet, hogy kivégzik a vármegyéket. No igen, mert az ő kártyáikba nem illenek bele, ők szabadon, ellenőrizetlenül akarnak intézkedni e haza sorsa fölött, hogy osztrákká tegyék a magyart „és“ nélkül. Bizony alkalmazható jelen korszakunk epigonjaira a költő szava, hogy megutálni kénytelen őket a magyar, a kik udvari kegyekért való nagy hajlongásukban megrontani készek ezredéves intézményeinket.

Elvégeztetett. A kortes szervezet elhelyeztetett a vármegyékbe, a központi választmányok mindenütt megalakulvák, köztük több száz Tarnóczyval. Most aztán bátran következhetik az alkotmányirtó hadjárat: a képviselőválasztás. A legfőbb eszköz: a pénz már együtt van, ezért lehet venni szavazatot eleget, a főcél az, hogy az egész Magyarországon egy akol, egy pástör legyen: az egyedül üdvözítő kormánypárt, melynek Bánffy báró a próféta. Előre Bánffy, előre, hisz az égig úgy sem emelkedhetünk, legfeljebb csak addig, míg meg nem botlunk valamiben. Ez a valami pedig egy nemesebb szózat lesz, a mely elhat még a kunyhókba is, és ennek a szomorú korszaknak még szomorubb emberei elmennek helyet csinálni maguknak abba a táborba, melyről csak a rossz napokban szoktak rettegve megemlékezni, de az idő változtával elfeledik őket,

ház felé, még egy lépés és fenn áll a lányka mellett, ki zokogva borul keblére. Némán ölelkeznek. Az ifju szólal meg először: Bucsuzni jöttem tőled. én édes üdvösségem! Ne sirjál; meglásd. mire a levelek hullnak, én itt leszek és aztán magammal viszek — örökre.

— „Hónapokig ne lássalak?“ kérdi szomorúan a lányka.

— „Meg kell lennie! Csak te maradj enyém, ne tántorítsd el magad senki által, ne hallgass senkinek rábeszélő szavára — úgy-e, úgy-e hű maradsz hozzám?“

— „Igen, mindig“ zokogja a szóke kis leány.

— „Mert lásd, ha elhagynál, ha másé lennél, mire visszajövök, azt nem tudnám átélni, szerelmed nélkül éltetnek nincs értéke előttem s meghalnék.“ . . .

— „Nem hagylak el, soha, soha! — De mi ez? Lépteket hallok, el kell válnunk. Isten veled!“ Egy hosszú, forró csók — egy utolsó meleg kézszorítás és az ifju már lenn áll a kavicsos kerti uton. Még egyszer vissza int kalapjával.

„Viszontlátásra!“ — most eltűnt a sötétben.

És a lányka kezébe hajtva arcát, csak sir. Oly keserű az első válság, majd megszakítja a szívét. Ugy áll ott soká, nagyon soká. Hullanak a hársfáról az illatos virágok, az égről a sok fényes csillag és a lányka

mert még arra sem méltók, hogy nevüket Herosztratesé mellé jegyezze be a történelem.

Baranyamegye tisztújító közgyűlése.

(Saját tudósítónktól.)

Pécs, 1895. december 23.

Rég nem látott nagy számban gyűlekeztek ma össze a vármegye bizottsági tagjai, lehettek mintegy háromszázán és így minden zugát megtöltötték a közgyűlési teremnek, ahol nemcsak a megszokott arcképek tekintettek le a nyüzsgő emberárra, hanem négy darab megtépett insurrectio idejebeli zászló is, melyek búsan hirdették az ősi dicsőséget. A karzat is zsufolásig megtelt érdeklődő és érdekelt fiatal leányokkal és menyecskékkal, a kik persze imigy valóságos ingyen gőzfürdő örömeit élvezték.

Kevéssel tíz óra után Kardos Kálmán főispán diszmagyarban áttörtetett nagy nehezen az élő sorfalon, viharos éljenzés mellett elfoglalta az elnöki széket és egyikét mondotta a helyeslésekkel és éljenzésekkel megszakított sikerült beszédeinek, melyet aktuálításánál fogva igyekeztünk lehetőleg szószerint adni a következőkben:

„Mélyen tisztelt megyei közönség! Mindenek előtt szívből üdvözlöm ez alkalommal az itt nagy számban egybegyűlt törvényhatósági bizottság tagjait. Engedjék meg, hogy alkotmányos életünk és létünk talán ez alkalommal lehet, hogy utolsó megnyilatkozása előtt néhány rövid percre szíves türelmüket, figyelmüket igénybe vehessem. (Halljuk! Halljuk!.)

Az emberi társadalom, annak minden érdeke és létkérdése oly szoros kapcsolatban és összefüggésben van kormányzatával és ennek rendszerével, hogy különböző műveltségi fokokban nagyon is fölfogható és megmagyarázható azon érdeklődés, melylyel azt ősidőktől fogva a mai napig követte és követi.

Alkotmányunk első ősi idejében, mint mindenütt az összes nemzeteknél, az erősebb ragadja kezébe a vezetést. Később a nemzet kiválasztja kebeléből az értelemre, jellemre és egyéb tulajdonaiban kiváló egyéneit és ebből fejlődik a választási rendszer.

kék szeméből a sok keserű könnyecse. A hold a felhők mögé bujt, mintha neki is fájna e néma fájdalom látása.

Elérkezett az ősz. A kavicsos utakat ellepi a sok hervadt levél és virág. Még csak az őszi rózsza és a kikerics bágyadt színekkel képviselik a kert virágos növényeit és csak annál inkább emlékeztetik az embert a minden dolog elmúlására. Hanem oda benn vigan vannak. A nyitott ajtóból, mely a verandára nyílik, nagy társaság élénk csevegése hallik a kertbe. Nevetés, pohárcsengés, éljenzés. — A szóke lányka eljegyzését ünneplik ma; nem azzal, kinek örök hűséget ígért, szerelme nem volt elég erős, hogy szülői unszolásának ellentállhasson, nem várta meg a barna ifju hazatértét, másnak ígerte oda kezét, máshoz készül jövőjét fűzni. Most ott ül jegyese mellett, kissé sápadtan bár, de mégis vidáman vesz részt a társalgásban. Az utolsó tószit is elhangzik és egy percre elcsendesülnek. Mi hang ez? Figyelnek. A vőlegény megszólalt. Ugy látszik szerenádot hoz valaki kis menyasszonyomnak! Ha nincs ellenedre, menjünk a verandára.

Kilépnek. A hűvös őszi szellő meglegyinti forró arcukat s némán hallgatják a zenét.

A kertben, eltakarva a bokrok lombjától, áll egy magas férfialak. Kezében he-

Ezen intézmény a közbecsülésnek és köztisztületnek lévén kifejezése és kihatása, természetesen hivatlanok és érdemtelenek is lépnek a küzdőterre és néha eredményesen, — és most a társadalom inkább a visszaélésekből ítélve önként föladja jogát és a felelősséget arra óhajtván átruházni, ki őt vezérli, — támadt más nemzeteknél már életben, nálunk pedig óhajként a kinevezési, ugynevezett államosítási rendszer.

Ezzel szemben tapasztaljuk, hogy a műveltség és politikai öntudat magaslatán álló nemzetek, melyeknél az egyéni és politikai öntudat nagy mérvben van már kifejlesztve, hol a műveltség általános — közönséges képező, ismét visszatérnek a szabad választás felé, mert ebben találják a polgári és egyéni szabadság legnagyobb biztosítékát.

Természetesen következik mindezekből, hogy abszolút értékű rendszer ezek szerint nem is létezhetik. A különböző fázisoknak, a haladás különböző fokainak különböző rendszerek felelnek meg.

Egyet azonban talán önhittség nélkül állíthatok, ha Magyarország összes törvényhatóságainak kormányzata egy volna azon iránynyal és lelkiismeretességgel, melyet különösen újabb időben Baranyavármegye követett, az államosítás iránti rokonszenv és annak óhaja nem nyilvánulna oly általánosan, mint mai nap.

Ötven megyéje a hazának mindmennyi vár és erőd védelmezte a politikai és egyéni szabadságot. Védelemben kifelé mint a velencei tükör, egészet képezett, de azért minden egyes része önmagában ismét egy egész volt s ez magyarázata, hogy ősi szabadságainkat és jogainkat ez alkotmányos intézményeink mellett, számtalan támadás közepette fent birtuk tartani, sikerült légyen bár rövid időre egyik, vagy másik részletben a szabadságot s annak érzetét elnyomni, annál hatalmasabban öntudatra ébredt a megmaradt részletekben.

E nemzeti intézményünk egyik sarkalatos előjogát a kormányzó tisztviselőknek szabad választása képezte. — Első és talán halálos sebet a kor követelményeinek megfelelő szellemben a ma is fennálló 48-iki törvényhozás ejtette ez intézményünkön, eltörölvén a megyei képviselőtestületet és helyébe állítván a népképviselőtestületet és e képviselőtestületnek felelőssé tevén teljesen a kormányt.

gedüt és vonót tart és teljes lelkével, szíve mélyéből huzza bus nótáját. Mennyi minden rejtezik e hangokban! Halkan, édesen játszik most és mintha a tavasz minden bája, az első szerelem ébredése volna hangjaiba, foglalva. — Most busan, fájdalmasan, mintha két szerető szívnek el kell válnia, s egy utolsó ölelésben, egy utolsó csókban öntik ki minden érzelmüket, a szerelmet, — a bánatot — egy elhaló sóhajtás — végre kiválik egy dallam:

„Volt nekem egy szép szeretőm . . .“

A dal végéhez közeledik és most egy érces bariton kíséri a hegedű zokogását:

„Mondjátok, hogy beteg vagyok —

Mondjátok, hogy meg is halok . . .“

Egy hur megszakadt — éles diszonanciával végződik itt az ének, mint egy tört szív utolsó fájdalmas sikoltása, mint egy haldokló lélek végső kínos nyögése.

A leány összerenzen. — „Fázom!“ suttogja remegő ajakkal, „menjünk vissza a többiekhez.“

Benn vig kacaj fogadta őket. A társaság nem hallgatta a szomorú zenét, hanem kedve szerint, mulatott tovább. A menyasszony szemében titkos köny rezeg. Ő tudja, ki játszott a kertben a hegedűjén, ő tudja, ki énekelte azt a bus nótát és tudja azt is, hogy az az ének szívből fakadt, egy megsalt és önmagával és a világgal meghason-

E perctől fogva az érdekeltség elfordul az ősi termektől, csakis politikai nagy jelentőségű, vagy személyes kérdések képesek, úgy mint más napon, a megye termét megtölteni; hozzájárulván mindezekhez a létérti erős küzdelem, mely igénybe veszi mindenkinek hivatásában teljes tevékenységét, a tisztviselőktől pedig nemcsak hivatás-szerű előképzettséget, hanem komoly munkát, szorgalmat és önmegtagadást igényel.

Átmeneti korszaknak jelezhetem a mai időpontot, hozzon a jövő bármit, ez alakban az állapot soká fenn nem tartható. Törvényhozás, törvények és rendeletek napról napra nagyobb terheket rónak a tisztviselőre, annak más ágaiban megkétszerezedett ezek száma, egyedül a közigazgatási tisztviselő az, a kinek hivatala nem sport, vagy mulatság, a kinek hivatása állásánál fogva is avatott egyént igényel.

És most még csak néhány szót azokról, kik hivatvák ebben a nehéz időben a vármegye közönségének bizalmában osztozkodni.

Mi a jövőben is meg fogjuk óvni a családi jelleget, és azoknak a szelleme fog itt a jövőben is lengeni, a kiket a megye halála emelt örök emlékül a késő kornak követendő például. Isten adja, hogy úgy legyen! A gyűlést ezennel megnyitom. (Hosszantartó éljenzés.)

A szintén diszmagyarba öltözött alispán, Szily László emelkedett föl ezután helyéről. „Ma hat évvel ezelőtt — ugymond — nyerte el a vármegye tisztikara állását. Midőn tehát én a saját és a tisztikar nevében önök jóakarátát megköszönném és tiszti állásom jelvényeit: a vármegye pecsétjét, a levéltár és a pénztár kulcsait a nagy közönség rendelkezésére bocsátanám, állásainkat szintén rendelkezésre bocsátjuk. (Éljen az alispán! felkiáltások.)

Főispán: A tisztújítási aktus tartamára az ülés jegyzői teendőinek vitelére Hinka László, az ügyészi teendőkre Simonffy János urakat kérem föl ezennel a közgyűlés nevében.

Az alispáni állásra egyhangulag Szily László jelöltetett ki. (Éljenzés.) Tehát ezenel Szily László urat egyhangulag és közlekedéssel megválasztott alispánnak jelenem ki. (Hosszasan tartó éljenzés.)

Szily László: (Halljuk!) Köteles

lott szivből. Az a sziv itt a földön nem lel többé vigaszt, nem lel többé nyugalmat.

A megbánás keserves könyei ezek, melyek most végig peregnék a csalfa leány orcáin és völegénye nem kis bossúsággal mondja: „Nem tudom, miféle izetlenkedés az, ilyen örömnapon oly szomorú dalt játszani, mely még sirásra is fakasztja kis menyasszonyomat!”

S újra csendül a pohár s felhangzik a lelkes éljenzés.

A merre a szem ellát, hó borítja a földet. Vakító fehérsége ellepi az országutat, az erdőt, a dombokat, mindent, mindent. A fák ágai zuzmarával fedettek és csak a holló, a buskomorságnak sötét madara hallatja éktelen káromását. Sűvölt, tombol az északi szél hidegen, dermesztően, mindent megfagyasztva. Az erdő szélén gyenge öreg asszony lépdegel, fát visz haza kis kunyhójának melegítésére.

Oly szomorú ez a téli kép irtóztató csendjével, ridegségével! Az utszéi csárdában, hol a hó felér egészen az ablakig, huzza a cigány:

„A szőke kis leány mind hamis . . .”

Megujrázzák a legények, kurjongatnak.

„Ej haj! soh'se halunk meg!”

Nem érzik ott benn a tél vérfagyasztó hidegét, melegíti őket a bor, a tánc a szerelem.

köszönetet mondok az egyhangulag nyilvánult bizalomnyilvánításért, mely fényesen igazolja az elismerést működésemért. Igérem, hogy minden tehetségemet a jövőben is oda fogom irányítani, hogy vármegye jólétét előmozdítsam. (Éljenzés.)

Ezután Hinka László felolvassa az eskü szövegét, melyet az alispán utána mond. Eskü után a közelben álló főszolgabírák székeltől felemelték a közgyűlés viharos éljenzése közben az alispánt.

Főispán ezután folytatja a kandidáló bizottság kijelöléseinek felolvasását a többi állásokra.

Főjegyző lett egyhangulag Koszits Kamill; árvaszéki elnök Jeszenszky Lajos szintén egyhangulag; tiszti ügyész Nagy Jenő egyhangulag; mohácsi főszolgabíró Trixler Károly egyhangulag; hegyháti főszolgabíró Kiss Aladár egyhangulag; pécsvári főszolgabíró Seh Károly egyhangulag; szentlőrinci főszolgabíró Polgár Jenő egyhangulag; baranyavári főszolgabíró Stenge Ferenc egyhangulag; —

a siklósi főszolgabírói állásra két jelölt akadt Krasznay Mihály és Jeszenszky Gyula személyében. Óriási zajban husz bizottsági tag írásos beadványára főispán elrendelte a szavazást. Két szavazási bizottság küldetett ki. Az I. bizottságnál, mely Szeifritz István elnökle alatt Jeszenszky Ferenc és Stajevits János tagokból állott, az A-tól K betűig szavaztak; a II. bizottságnál, mely Német Lipót elnökle alatt Jagics József és Szily Tamás tagokból állott, az L betűtől kezdve az alfabet végeig szavaztak. Jó félóra múlva véget ért a szavazás, mely szerint Krasznay 221, Jeszenszky 70 szavazatot kapott, tehát Krasznay Mihály a siklósi járás főszolgabírájává lön megválasztva.

Hasonlóképpen szavazással döntöttek a pécsi járás főszolgabírói állására nézve. Itt Baross Kálmán és Vaniss Sándor állottak szemközt. Vaniss kapott 166, Baross 122 szavazatot, tehát a pécsi járás főszolgabírája Vaniss Sándor lett.

A többi állások ezután egyhangulag, felkiáltás utján töltettek be.

Árvaszéki ülnökök lettek: Baross Kálmán, Gerdenics József, Radocsay Sándor, Máthé udön, Jeszenszky Gyula, Benyovszky Manó.

Árvaszéki jegyzők: Rónaky Kálmán és Kisasszony József.

A kopár, zuzmarás fűzfához támaszkodva áll mereven, egy férfi. Dult arcvonásaiban, arcizmainak lázas játékában a lélek szörnyű kinja tükröződik. Kezeit ökölre szorítja, ajkaba harap, így áll ott némán, mozdulatlanul, mintha várna valamire.

Távolból közeledő szánkák csengetyűje hallik, mely inkább hangosabb lesz. A férfi előrehajolva várja a szánok közeledését. Most jelennek meg a láthatáron. Új házaspár ül az elsőben, és a többiben vig násznép kíséri őket a vasuti állomásig, honnan nászutjukat veszik szebb, melegebb táj felé.

Egy kinos jajszó tör a férfi kebléből, ujjai görcsösen kapaszkodnak a fűzfa törzsébe.

Sir, zug, tombol az észak szele. Zajával mintha tultenni akarna azon a hangos dördülésen, mely a fűzfa melől felhangzik.

A hóban sápadtan terül el a férfi, halántékán végig, vékony vörös fonalban pereg a vér a fehér hóba, az a vér, mely nem volt elég hideg arra, hogy egy szeretett lény hűtlenségét nyugodtan eltűrje.

„Krá, krá!” károg a holló a fűzfa te tején, mi az, mi az emberi szívet oly boldogtalanná teszi!

„A szerelem!” felelt rá üvöltve az északi szél és hópolyhekkal szórta tele a halott arcát, „a szerelem!”

Téli rózsá.

I. aljegyző Szinkovich Károly.

II. aljegyző Lechner Viktor.

III. aljegyző Weldinger Jenő.

IV. aljegyző Koharits Ferenc

Járási szolgabírák beosztás nélkül, mint-hogy azok elhelyezése a főispán jogkörébe tartozik, a következők: Csima Lajos, Jilly Viktor, Forray Valér, Fenicz Ignác, Molnár Kázmér, Sey Tamás, Buzás László.

Alügyész Koszits Ákos.

Pénztáros Igalics Radivoj.

Ellenőr Saághy Ferenc.

Pénztári tiszt Windisch Gyula.

A siklósi-járási orvos, dr. Troll saját kérelmére nyugalomba vonulván, elismerés jeléül, tiszteletbeli járásorvossá nevezetett ki. Helyére Reisz Adolf dr. választatott.

A nyugalomba vonult árvaszéki elnöknek és két főszolgabírónak a közgyűlés jegyzőkönyvi elismerést szavaz.

Kinevezte ezután a főispán tiszteletbeli főorvossá dr. Jella sich Istvánt, tb. járásorvossá dr. Fuchs Samut, tb. főügyészsé Vargha Alajost, Driesz Lajost, az ideiglenesen nyugalomba vonult Rapun Aladárt tb. főszolgabíróvá, Várady Ferencet tb. főlevéltárossá, Egry Bélát, Benkó Gyulát, Pakussi Gyulát, Szivér Istvánt és Margittay Pétert tb. ügyészekké, ifj. Angyal Pált ügyészségi gyakornokká.

Ezután a megválasztottak letették a hivatali esküt.

Ülés végén Német Lipót és Szeifritz István mondtak köszönetet a főispánnak a tapintatos vezetésért s ezzel a tisztújító közgyűlés néhány perccel 12 után véget ért a zöld asztal körül, hogy folytatást nyerjen a „Hajó” szállodában a fehér asztaloknál.

H i r e k.

Pécs, 1895. december hó 23.

Vasárnap éjszaka.

Két fiatal ember ballag az éj sötétjében városunknak törökjárásra emlékeztető utcáin. Falbot emlegetik, aki nem jósolt kritikus napot s alattuk mégis mozog a föld. De azért vidámak s a folyadékok iránt kiváló szeretet tanúsító földlakók ősi szokása szerint az utca valamennyi lakóját kizavarják az ágyból, megnyomván, vagy meghúzáván a csöngetyüket. A sarkon egy békésen hazabaktató emberbe ütődnek.

— Ki vagy? — riad rá az egyik.

— Dalolj valamit nekünk! — harsogja a másik.

A megtámadott mélységesen hallgat és szánakozva méri végig a nádszálként ingó fiatal embereket.

— Ez inzultálás — kiált az egyik.

— Ezt megtoroljuk — dupláz rá a másik.

A barátságos uriember szótlán marad.

— Azonnal énekeld el nekünk, hogy miképen folyik a Maros vize? Gyorsan — habár a Maros vize nem gyorsan folyik — mert baj lesz!

— Biztosan nincs operai hangja szegénynek s nem akarja blamálni magát, vélekedik az egyik.

— Akkor szavaljon.

— Helyes. Halljuk a ledólt szobrot — ordítja a másik egyhangulag s ég felé emeli a kutyaszoritóba került ember karját, de az mélységesen hallgat tovább is.

— Ez rettenetes! Levágjuk a füled, ha nem énekelsz.

— Meg az orrod.

Semmi eredmény. A barátságos uri ember csak mosolyog, kétségbeejtő egyhangúsággal mosolyog. A fiatal urak minden áron szavaltatot akarnak hallani, lökdöcsik, csipdesik, semmi sem használ. Más módhoz folyamodnak.

— Uram, ha van önben könyörület, szavaljon, vagy énekeljen nekünk valamit! Nagy jót tesz velünk, örök hála kötelez, ha teljesíti kérélmünket.

Zokogva borulnak a nyakába s úgy könyörögnek neki, hogy szólaljon meg, de mindhiába.

— Uram! Itt van egy forint, — beszéljen.

— Öt forint!

— Én tized adok, ha megmondja legalább, hogy melyik utcában vagyunk.

— Fizetek pezsgót, knikebájt, amit tetszik, ha megszólal. — Csak egy szót, csak egy hangot! — s az erősen becsipett fiatal ur letérdel az idegen elé — és úgy könyörög.

Aztán kétoldalról karonfogják és becipelik a legközelebbi kávéházba. Isznak knikebájt, pezsgót és konyakot, külön-külön és összevegyítve söröskancsóba. A kérelem, hogy hallassa a hangját, mind értelmetlenebb szavakban töredezik le ajkukról, de azért ostromolták.

A makacsul hallgató barátságos idegen végre a hajnal derengő fényénél (így mondják nevellistáink és versfaragóink) a kezével olyan mozdulatokat tesz, mint aki széles jó kedvében a dalolásig jutott. S mikor a két fiatal ember ilyen arcokat vág.

— ??

— ???

az immár szintén elázott uri ember zsebébe nyúl, noteszt vesz elő, kiszakít egy lapot és ezt írja rá jobbra balra dülöngő betűkkel:

— Uraim, én siketnéma vagyok!

Napirend 1895. december 24-én.

Naptár: kedd, dec. 24. — Róm. kath. Ádám és Éva. — Prot.: Ádám — Görög-kel.: (dec. 12.) Szirid. — Zsidó: Ros Csöd. — Nap két 7 óra 51 perckor. — Nyugszik 4 óra 08 perckor. — Hold két 11 óra 45 perckor. — Nyugszik délben. Első negyed 6 óra 21 perc 24 másodperckor.

Időjárás: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint helyenkint csapadék, hűsültyedés.

Színház: ma zárva.

— **(Kossuth Lajos szobra.)** A főváros polgársága legközelebb népgyűlést tart a szabadságharc szobra ügyében. Ugyanakkor azonban szóba hozzák a Kossuth szoborra való gyűjtés körül tapasztalt eljárást is. A népgyűlés elé azt a javaslatot terjesztik, hogy a szabadságharc-szobor felállítására nézve mielőbb tegyék meg az előmunkálatokat, minthogy az eddig összegyűjtött kétezrezer forint elegendő s egyébiránt a munkálatok tartama alatt is lehet a gyűjtést folytatni. A Kossuth szobor végrehajtó bizottságát pedig felszólítják, hogy a gyűjtést ország-szerte újra indítsa meg, vagy pedig az eddig összegyűjtött háromszázezer frt-hoz még szükséges pénz megszerzéséről intézkedjék más módon, hogy a nagy hazafi emlékéhez méltó szobrot állíthassanak fel.

— **(Pécs milleniumi képe.)** Pécs városa e napokban rendelte meg itj. Kubányi Lajos festőművésznél a milleniumra azon nagyszabású képet, a mely az 1891-iki pécsi királylátogatást ábrázolja, midőn az ujonnan restaurált pécsi templomot Dulánszky püspök felszenteli s a püspöki kar hódolatát fejezi ki a királynak. Kubányi festőművész már a képnek vázlatát bemutatta Pécs város intéző köreinek és teljes elismerést aratott.

— **(Az alispán üdvözlése.)** A mai megyegyűlés után a törvh. biz. tagok intelligenciájának zöme együttesen tisztelgett Szily László alispánál, kit Simonffy János orsz. képviselő-közkevényt a következő szavakkal üdvözölt: „Nagyságos alispán ur, mélyen tisztelt barátunk! Őszinte örömnünknek jövünk kifejezést adni előtted a fölött, hogy újból nemcsak egyhangulag, hanem általános

lelkesséssel választottunk meg a megye alispánjának. Jele ez annak, hogy a megye közönsége meg van elégedve közigazgatásunk azon vezetésével, melyet ez ideig teljesítettél; s azon bánásmódot, melyet a bizottsági tagokkal — az alárendelt tisztviselőtársaidal, úgy a nagyközönség közül — ügyes bajos ügyeikben hozzád fordulókkal szemben gyakoroltál — a közszeretetet és elismerést biztosította részedre. — Mi tehát, midőn őszintén és szívből üdvözlünk, azt kívánjuk, hogy az Isten adjon neked erőt és egészséget, hogy azon 6 év alatt is, melyre megválasztásod terjed, e vármegye közigazgatását a közérdek, a magad — és a nagyközönség teljes megalégedésére vezethesd. — Az Isten éltesse!”

— **(Esküdtek névlajstroma.)** Pécs város esküdtszéki képességgel bíró polgárainak névlajstroma — a jövő 1896. évre szólólag — a városháza aljegyzői helyiségében folyó hó 24. én, 27. én és 28. án. közszemlére lesz kitéve minden délután 2—5 óráig. Ez időben a névlajstrom összeállítására kiküldött bizottság Egr y József elnökléte alatt ülést tart s e bizottság előtt bárki is bejelentheti, ha a névlajstromból olyan polgár neve maradt volna ki, ki az esküdtszéki tagságra jogosítva van, vagy olyanok vétettek volna fel, kiknek esetleg nincs meg az esküdtszéki tisztség betöltésére megkívántató képességük.

— **(Államvizsga.)** Ifj. Reberics Imre, kir. járásbírói joggyakornok és Koharits Ferenc közigazg. gyakornok f. hó 20-án tették le a helybeli joglyceum vizgálóbizottsága előtt a jogtudományi államvizsgát jó sikerrel.

— **(Iskolaszéki tagválasztás.)** Nemcsak a vármegyénél, hanem a pécsi köz. tanítótestületben is választás volt ma. Egy üresedésben álló tanítóképviseelő választása ejtetett meg, amidőn Reberics Imre polg. isk. igazgató nyert nagy szótöbbséget. Így a pécsi tanítótestület képviselője a pécsi köz. iskolaszékben teljes, melyet Borsy György belv. tanító és Reberics Imre polg. leányiskolai igazgató, 1897. év végéig terjedő időtartamra viselnek.

— **(Halálozás.)** Szucsics Károly ügyvéd ma reggel, hosszas betegség után, elhunyt. Temetése holnap (kedden) délután 3 órakor lesz. Haláláról a következő gyászjelentést vettük: „Özv. Szucsics Károlyné szül. Nikolaus Adél a maga és az igen széleskörű rokonság nevében mélyen megszorodott szívvel jelenti, hogy szeretett férje, Szucsics Károly ügyvéd folyó hó 23-án reggel 6 órakor munkás és példás életének 49. évében, hosszas szenvedés után jobblétre szenderült. A megboldogultnak hűt tetemei f. é. december hó 24. délután 3 órakor fognak Hunyadi utca 3. számú házban be-szenteltetni és onnan a budai külvárosi közsirkertben lévő családi sírboltban örök nyugalomra elhelyeztetni. Az engesztelő szent mise áldozat f. é. december hó 28-án d. e. 9 órakor fog a belvárosi plébániatemplomban a Mindenhatónak bemutatni. Pécs, 1895. évi december hó 23-án Legyen könnyű porainak a föld!” A boldogult egyike volt a pécsi ügyvédi kar legrokonszenvebb tagjainak. Kinek korai elhunytát nemcsak pályatársai, de minden ismerőse is őszintén fájlatja.

— **(Doktorrá avatás.)** Ifj. Németh Józsefet, Németh József helybeli ügyvéd s városi tiszti gyamügyész szép reményekre jogosító fiát, ma hétfőn avatták fel az összes gyógytudományok doktorává a bécsi egyetemen. A promóció alkalmából mi is szíves üdvözlőnkét küldjük földinknek a távol idegenben s gratulálunk az apának is a derék fiához!

— **(Uj alügyész.)** Kletzár Lajos dárda kir. járásbírói albiró a győri kir. ügyészséghez alügyészsé neveztetett ki.

— **(Névváltostás.)** Spitzer Salamon, dunaföldvári illetőségű budapesti lakos, valamint kiskoru Olga, Artur, Róbert, Rikárdt és Klára nevű gyermekei vezetéknevét Hegyesi-re magyarosította.

— **(A megdrágult katonasene.)** Értzi a közös hadsereg, hogy a honvédségi zenekarok életbeléptetésével neki — lefujtak, tehát fel akarja azt a kis időt használni, a mi még hátravan az ő zenebandáinak egyedül dicsőséges uralkodásából. Erre mutat legalább az a körülmény, hogy Budapesten a Conte Corti 52-ik (pécsi) gyalogezred parancsnokának kezdeményezésére az összes budapesti ezredek kartellbe léptek, hogy az ideai farsangra felemelik a katonai zenekarok szereplése árát s egy egy bálon való játszásért például 100 frt helyett most 120 és 140 frtot kérnek. Esztendőre azonban meglesz Budapesten az első honvédzenekar, mely valószínűleg nem lép be a kartellbe és leszoritja a cs. és kir. bandákat legalább is a parkettről és a jégről.

— **(Csöd.)** A kaposvári kir. törvényszék, mint csödbíró, Müller Miksa kereskedő ellen a csödt elrendelte. Igénybejelentési határidő február 25.

— **(Kitüntetett főjegyző.)** A király ő felsége Gózon László, Zalavármegye főjegyzőjének az osztálytanácsosi címet és jellegét díjmentesen adományozta.

— **(A pálinka áldozata.)** Tegnap este egy embert találtak a kálvária-utcán. Ott feküdt mozdulatlanul a kocsiuton, s csak néha néha hörgött egyet s a hörgés nyomán egy egy csuklást hallatván, a csuklást fehér hab kiömlése követte a szájából. Mikor az esetről értesült rendőrség a helyszínén megjelent, világos lőn, hogy az embert delirium tremens gyöttri, a mit a sok pálinkaivás idézett elő. Személyazonossága megállapítván, hogy Misli Istvánnak hívják, hétköznapi napszamos, ünnepnapon pedig kórházi áponc, feltették egy hordágyra és bevitették a városi közkórházba, a hol majd kigyógyítják időszakos betegségéből, a mit a pálinkának köszönhet. És hogy megis köszöni, több, mint bizonyos, mert ha kieresztik, megint csak a pálinkához folyamodik, megint leissza magát holt-részegre s ismét csak delirium tremensbe s a kórházba jut, egész addig, míg egyszer aztán valahol nem holt-részegen, de holtan találják meg a pálinka áldozatát.

— **(Véregzés a lövészkerben.)** Tegnap vasárnap lévén, a lövészkerben népbál volt. Bakák és szakácsnók, szolgálók és napszamosok mulattak kedvükre s mint minden vasárnapi lövészkeri mulatag, hát a tegnapi is véregzéssel végződött — volna, ha éber rendőrségünk idejekorán meg nem akadályozza ezt. A mulató nép közt valami Teicsér Ignác napszamos többet vevén be a borból, mint a mi dukál, mindenáron azon volt, hogy verekedést kezdessen. Össze is tűzött egy társával, s nemsokára két pártra oszlott az egész mulató kompánia, egyik az egyik, másik a másik ellenfélnek fogva partját. S csak azt várták, mikor megy a két verekedő össze, s melyik lesz alul, hogy aztán összerohanhassanak ők is és kész legyen a vasárnapi véregzés. Várakozásukban azonban csalódtak, mert a rendőrök közrefogták a virtuskodni akaró Teicsér Nácit és szépen bekisérték a kóterba, hogy hadd aludja ki a fejéből a mámort és hűtse le a meleg vérit, a mely mindenáron verekedésre ösztökélte.

— **(Bérekocsisok dicséreti.)** Akár állandó rovatot is nyithatnánk a fiakkeros urak kihágása ellen, a mi abban nyilvánul, hogy nem respektálva a sebes hajtás büntetését, örült spanyol módjára kergetik végig az utcákon a türelmes gebéiket, melyek bizony nem egyszer bebizonyítják, hogy az okosabb enged és nekirohannak mindennek

és mindenkinek, a kit utjokban találják. Tegnap is két bérkocsis nevét jegyezte fel a király-utca sarkán álló rendőr, hogy ma a rendőrkapitány sebes hajtásért rájuk szabja a bírságot. Ma reggel pedig történt a harmadik eset, mely már veszedelemmel is járt s ezer szerencse, hogy súlyosabb következményeket nem von maga után. Ugyanis a harminchetedik számú bérkocsis sebes vágatás közben elütötte kocsiával Mátyási Imre főerdészt, a ki ugyan külső sérülést nem szenvedett, de a veszedelem miatti izgatottság is elég ily balesetknél, a melyek mások hibája folytán érik az embert. Mindenesetre szigorú büntetést kell a sebes hajtástól elszokni nem akaró bérkocsisokra szabni, mert még utoljára ki se mehetünk az utcára, hogy ily baleseteknek kitéve ne legyünk.

— **(Szilveszter-est Szigetvárott.)** A „szigetvári olvasó-egylet“ folyó hó 31-én saját helyiségeiben táncal egybekötött Szilveszter-estélyt rendez. Belépti díj személynként: tagoknak 50 kr., nem tagoknak 80 kr. Kezdeté este 8 órakor.

— **(Összeütközött vonatok.)** Hogy az új-dombóvári állomás — minden nagysága mellett is — szűk, azt már régen tudják az intéző körök, még sem bővítik azt ki mindaddig, míg az ott történendő szerencsétlenségek s károk nem kényszerítik arra. Mert hiába „maga kárán tanu az ember.“ Ugyanis 20-án éjjel a tolatások alatt összeütközés történt, mivel a nagy ködben nem látta a kocsirendező, hogy az ujjonnan épült veszprém dombóvári vonalról jő a kavics vonat. Az összeütközés óriási erővel történt, úgy, hogy az egyik mozdony összetört, mely Üszöghról volt itt — a kocsi kisiklottak és megsérültek, a sin nem tudni hogyan ketté törött, mit bámulva néz a közönség. Embernek nem esett baja, megfoghatlan módon.

— **(Mehalt az utcán.)** Megrendítően szomorú esetnek voltak szemtanúi szombaton este hat óra tájban a Radonay utcán járóelők. Egy fiatal ember esett össze az utcán s mire segítségére siettek, már haldoklott. Száján habzott a piros vér s egy erős fulasztó köhögési roham után élettelenül esett össze. A kik megismerték, rémülve siettek a tábor-utca 6. szám alatt lakó édes anyjához, özv. Werb Károlynéhoz, hírülvive neki a szomorú hírt. A megijedt anya aztán lélekszakadva, zokogó sírás között ment a helyszínére, hová akkor már orvost is hívtak, de az csak a beállott halált konstatalhatta. Egy előhívott fiakkerre tették rá a fiatal ember kihült testét és hazavitték édes anyja lakására, hová menni akart, de a váratlanul jött halál ebben megátolta. A fiatal embert Werb Antainak hívták, huszonnégy éves volt s már régebb idő óta mellbetegségben szenvedett és vért hányt. Szombaton délután még dolgozott Blum dr. kir. közjegyző irodájában esti 6 óráig. Mikor aztán hazafelé ment, a sétateren vérhányás jött rá úgy, hogy minden második lépésnél vért kellett köpnie. Ily állapotban elvánszorgott egész a Radonay-utca közepéig, mindenütt vérnyomokat hagyva maga után, itt azonban ereje elfogyott, összeesett a földön s egy utolsó roham egész csomó vért hajtott ki ajkai közül. Az orvos régi betegségéből származó, a vérhányás következményeként beálló belső elvérzést konstatalta halála okául. A gyászos halállal kimúlt ifjú temetése ma volt általános részvét mellett.

— **(A csavargó asszony tragédiája.)** Már évek óta bolyongott faluról falura járva Steppanovszky Anna morvaországi illetőségű 41 éves hajadon s mivel megvetette a munkát, koldulásból élt. A könyöradományokat azután rendszeresen megitta. Az ivás végre oly nagy szenvedélyévé lett, hogy még utolsó darab rongyát is beitta, ha pénze nem volt. Sorsa végre Mözsre vitte s itt jól bepálinkázott, azután Szegzárd felé

indult, de a Palánk pusztához közel beletánorgott a vasuti töltés mellett levő kubikgödörbe, hol halva találták az arra menő munkások. Az esetről jelentést tettek Szegzárdon, mire dr. Dragits Imre tb. főorvos a helyszíre ment és konstatalta, miután a hullán semminemű külerőszak által okozott nyomokat nem talál, — hogy az illető természetes halállal mult ki. — A hullát azután bevitték a halottas házba, a honnan két nap után el akarta temetni Götz Sándor újvárosi plébános s harangoztatott is reá, de midőn temetésre felöltözvén, a kántorral megjelent, nem temethette el a szerencsétlen asszonyt, mert koporsója nem volt és a sír-ásó sem ásott részére gödröt. A temetést azután másnap végezték el, ekkor meg nem volt, a ki a gödörbe lebocsássa a koporsót s így a pap, letéve a keresztet, a kántor abbahagyta az éneket és ők tették a sírgödörbe a tragikus véget ért asszonyt.

— **(Vizbe fullt.)** Fülöp (Lipli) Péter, Stann István szegzárdi építőmester kertésze kiment az ugynevezett „Kutyatanyá“-ra, a hol a csárdában mértéken felül ivott, mitől megrészegedett. Ekkor a szerencsétlen ember társainak tiltakozása dacára, csolnakba ült, hogy átkeljen a Sárvizen. Alig lépett a csolnakba, megszédült s a vízbe bukott. A parton álló csendőrök rögtön megmentésére siettek s Várad János szegzárdi csendőr-mesternek sikerült is a fuldoklót kihuzni a vízből, de már annyi vizet ivott, hogy a foganatba vett élesztési kísérletek nem vezettek eredményre s rövid vergődés után meghalt. Hulláját Szegzárdra vitték testvér-bátya házába, a honnan eltemették. A vízbe fullt 53 éves volt; feleséget és több gyermeket hagyott hátra.

— **(Szinházi katasztrófák 1895-ben.)** Egy Bécsben a Ring színház katasztrófájának évfordulóján megjelent füzet összefoglalja a lefolyt év színházegéseit és az ehhez hasonló katasztrófákat. Nem kevesebb, mint kilenc színház lett ez évben a lángok martaléka. A sort a berni városi színház nyitotta meg, február kilencedikén, mely szerencsére nem előadásközben gyuladt ki, hanem déli egy órakor. A berni színház épületét nagynehezen megmentették a teljes pusztulástól. Sokkal súlyosabb katasztrófa volt március 1-én a glasgowi „Theatre Royal“ leégése, melyből egy órával a tűz keletkezése után már csak az alapfalak állottak. Május 3-án elégett Tulában (Oroszország) a Kreml kertben fekvő színház belseje, május 14-én porig égett a Politeana-Adriano színház Rómában, melyet a tűzoltók a legnagyobb erőfeszítés mellett sem voltak képesek megmenteni. Junius 16-án 250.000 dollar kárt okozott a new-yorki Jakobs színházban keletkezett tűz: július 24-én elégett a „Reichshallen Theater“ Bonnban, augusztus 18-án pedig a „Casino du Cirque“ Dijonban. A nagyobb katasztrófák közé tartozik még a „Politeana“ színház teljes elhamvadása október 6-odikán Montevideóban (Délamerika), és Kutais, kaukázusi város színházának leégése november tizedikén. Ezenkívül számos apróbb színházegés fordult elő, melyeket nem érdemes egyenként felsorolni, de külön fölemlítést érdemel a sesterveili színház pusztulása Éjszakamerikában, melyet a városka erényhős polgárai maguk gyújtottak föl, hogy véget vessenek a szerintük erkölcsrontó színházi előadásoknak. Emberélet arányilag nagyon kevés, összesen csak 11 esett áldozatul az 1895. évi színházegéseknek, míg 1751-től 1885-ig nem kevesebb, mint 730 színház égett le és 6573 ember vesztette életét e katasztrófák alkalmával. Statisztikai azámítások szerint az európai színházak átlagos fűnnállási kora 22 és fél esztendő.

— **(Elfogott betörő.)** Jó fogást csinált a dombóvári és a sásdi csendőrség, midőn elfogta Devecseri József ismert

csirkefogóból lett betörő, ki a dombóvári szőlőhegyen lakott és ott is követte el kisebb-nagyobb lopásainak egy részét: — betörvén a pincékbe az ott található értékes dolgokat ellopni — mindaddig, míg ezek sikerültén fölbátorodván, bent a községben és annak környékén is el nem kezdte a „mesterségét.“ — mit már-már a tökélyig vitt — értékesíteni. Ámde itt rajt vesztett. Ugyanis olvasott Devecseri néha-napján újságot is (lehet, hogy azt is lopta) és abban olvasta azt is, hogy nálánál ügyesebb betörők is vannak, még olyanok is, akik fényes nappal el merik követni a lopást, a tulajdonos szeme láttára. Nosza ő is meg akarta próbálni. Bement hát egyik szatócs üzletbe, látszat kedvéért, valamit vásárolni, amidőn aztán a szatócs a kért dolgot kereste, gyorsan kikapta a fiókot, melyben közel 40 frt. volt — és „illa bérék nád a kert“ megugrott. De a szatócs sem volt rest, amint látta a pénze veszedelmét, iszonyu dühbe jött, tolvajt kiáltott és uccu vesd el magad Devecseri után iramodott. Sikerült is neki utolérni a tolvajt, ki akarta venni kezéből a fiókot, ámde Devecseri sem esett a feje lágyára, hogy oda adja. Nem is adta, hanem a helyett megfogta a szatócs torkát, földre tepervén, fojtogatni kezdte, a szatócs már zöldült, kékült, mignem a járóelők el fogták a tolvaj fojtogatót. Ekkor már szeretett volna a mi hőstünk, — ki mellesleg legyen mondva, nem valami betyár kinézésű — akárhol lenni mint ott, de nem lehetett menekülnie, mert az összegyűlt közönség egy része jó erősen fogta és át adta a csendőrségnek, kik már ugyis régóta nyomozták, de eredménytelenül. A közönség ott maradt része pedig az ájult szatócsot élesztgette és az elszórt pénzt szedte össze. Devecseri vállatásánál mérhetlen sok lopás jött felszínre, — kitűnt, hogy már 15 éves korában kezdte a lopást — most körülbelül 35 éves — mikor egy hordó sört lopott és azt Balázsnéhoz, egy vén szipirtyóhoz — kinek azonban van egy szép leánya — Dombóvárra vitte, a hova a többi lopásának egy részét is el szokta hordani. Sok olyan polgár-embert nevezett meg, mint orgazdákat, vagy mint a betörésnél segítő társait, kik köz-tiszteletnek örvendhettek, most azután oda a tisztesség. Így Pula községben van egy Balla Imre nevű gazda ember, kinek szép nagy gazdasága van (még gőzgépet is tart.) Most azután kitűnt, hogy „eből jött a szerék,“ úgy látszik ebből is fog elveszni, mert Devecseri őt is említette, mint tolvajtársát, kivel zsirt, bort és más egyebet elemelgettek. A napokban kísérték be a csendőrök vasra verve Dombóvárra, hol aztán őt is vállatás alá vették. Óriási mennyiségben vannak már fölbármozva a bünjelek, zsiros-véndők, sörösboroshordók, kulcsok (roppant választékban) ruhák stb. stb. A vizsgálat még mai napig erőlyesen folyik és a csendőrök remélik, hogy még több olyan lopásról is tudomást fognak szerezni, melyeknek tetteseit évek óta hiába keresik.

— **(Nagy ur-e a főbíró.)** A történet tanára nagyban magyarázza a vegyes házbeli királyok alatt a műveltségi állapotot. Egy főbíró csemetéje feláll; kérem tanár ur akkor is oly nagy urak voltak a főbírák mint ma. A tanár: Bizony fiam a főbírák sem nem voltak, de ma sem azok és valószínűleg soha sem lesznek nagy urak. Általános mosoly. A kis csemete irul-pirulva leül. — A vörös sapkás pandar elszédítette a kicsikét.

— **(Sikkasztó házaló.)** Egy helybeli kereskedő ma reggel panaszt emelt a rendőrségnél, hogy egy bajai származású házaló kétszáz forint értékű árujának el-sikkasztásával megszökött. A szökés már egy héttel ezelőtt történt, még pedig úgy, hogy a kereskedő előre küldte az árukkal a házalót a dárdai országos vásárra, azzal, hogy majd ő utána megy. Utána is ment,

azonban a vásárban nem találta sehol. Mint-hogy azonban üzleti ügyei Dárdáról tovább szőlítették, így nem jöhetett haza; Dárdán azonban szintén bejelentette a sikkasztó házaló megszökését. Most mikor haza érkezett, nyomban jelentést tett a rendőrségnél s itt megtették az intézkedést a sikkasztó házaló országosan leendő köröztetése iránt.

— **(Szimuláns csavargók.)** A kit már semmiféle közjótékonyági intézet föl nem vesz, a kiknek nem jut meleg leves a népkonyhán, a kik nem mernek a rendőrség közvetlen felügyelete alatt álló menedékházakban jelentkezni, azoknak utolsó asiluma volt a kórház. A csavargó, a kit minden percben az eltoloncolás veszedelme fenyeget s a ki mégis csudálatos szívóssággal ragaszkodik a fővárosához, a hol keresete nincs, fázik és éheznek, ha már az utolsó menedékre kell gondolnia, összeesik valamelyik fővárosi kórház ajtaja előtt. Irgalmas kezek fölemelik, meleg szobába viszik, megmosdatják, puha ágyba fektetik, forró levest és egy kis húst adnak neki. Igaz, hogy mikor a doktor ur másnap a vizitet tartja, a szimulánst kikergetik, de lévén négy öt kórháza a fővárosnak, egy-egy hónapban mégis akad négy-öt biztos nap és éjszaka... De hiába, semmi sem tart örökké, ez a boldogság sem, Budapestben is, másutt is az országban. A kórházak igazgatói sorra terjesztik fel a szimulánsok nevét, a kik „illetéktelen ott tartózkodásukkal nagy kiadásokat okoztak a községeknek”. A belügyminiszter egy rendelettel aztán ezeket a szimulánsokat — újabbán is hatot — az ország összes kórházaiból kitiltotta.

— **(Legtöbb kedvezményt)** a Pesti Hirlap nyújt előfizetőinek. Ime: a lap minden nap 20—24, vasárnapokon 32—36 oldal terjedelmű. Minden hónapra külön zsebben hordható jegyzék- és határidőnaplót mellékel előfizetői számára. A Párisi Divat című divatlapot, minden héten, a Pesti Hirlap előfizetői fele árban kapják (negyedévre 1 frtért.) Mindehhez járul a Pesti Hirlap nagy képes naptára, melyet minden előfizető ingyen és bérmentve kap. A Pesti Hirlap szabadelvű politikája, rovatának változatossága, a mulattató közlemények — tárcák, karcolatok, szerkesztői üzenetek — nagy bőrsége folytán általános ismeretes. Korunk két legelső írója, Jókai Mór és Mikszáth Kálmán, a Pesti Hirlap rendszeres dolgozóitársai közé tartozik. A Pesti Hirlap előfizetési díja: egy óra 1 frt 20 kr., negyedévre 3 frt 50 kr. (a Párisi Divattal együtt 4 frt 50 kr.) Kiadóhivatal: Budapest. V. váci-körut 78.

Művészet, irodalom.

○ A karácsony és újév közeledtével csaknem mindenkinek gondot okoz, mivel szeressen kedves hozzátartozóinak örömet! mindenekelőtt kétségkívül a kedves kicsinyekre gondolunk; ezeknél tulnyomólag a játékszereké a főszerep, a mi különösen a kis gyermekeknél, a kik még nem tudnak olvasni, nagyon is érthető. — De az oly gyermekek számára, a kik még nem tudnak olvasni, van még egyéb is, t. i. a képeskönyvek kevés szöveggel, vagy szöveg nélkül. A ki már kísérletet tett az ily képeskönyvekkel, meggyőződhetett, hogy az ily ajándékok jobban és hosszabb ideig képesek a gyermekek érdeklődését ébren tartani, mint a játékszerek, melyek rövid idő alatt eltörnek és többé nem használhatók. — A képeskönyvek ezenkívül tanszerűleg szolgálnak a kis gyermekeknek, különösen, ha felnőttek foglalkoznak velük, minthogy általok játszva, a szellemet meg nem erőltető módon, a családi élet és külső világnak sok tárgyait ismerni és megnevezni megtanulják; az ily képeskönyvek e szerint mintegy előkészítésül

szolgálnak a nemsokára bekövetkező iskolai tanulásra. Ily ifjúsági iratok gazdag választékban kaphatók Lauffer Vilmos előnyösen ismert könyvkiadó hivatalában, Budapesten, IV. Ujvilág-utca 14. sz. a. E cég a múlt évben egy kitűnő ifjúsági művel gazdagította az ifjúsági irodalmat, t. i. Pajeken Frigyes jeles munkájával: „A rokkant hagyatéka” cím alatt. A mű ára diszes kötésben 3 frt. Ezideig pedig vettük a nevezett cégtől a következő diszes kiállítású ifjúsági iratokat: Andersen meséi. A Reclam féle kiadás után szabadon átdolgozta Arndt Pál. Fordította Györy Ilona, 4 színnyomatu képpel és 40 a szöveg közé nyomott ábrával. Ára kötve 1 frt 80 kr. Ezopus száz meséje. Az ifjúság számára újra átdolgozva és tanulságokkal ellátva. 4 színnyomatu képpel. Ára kötve 70 kr. Grimm testvérek. Gyermekek mesék. Nagy mesegyűjtemény, tartalmazva 38 érdekes mesét, 6 pompás színnyomatu képpel és 60 a szöveg közé nyomott ábrával. Ára kötve 3 frt 60 kr. Hauff Vilmos. Regék az ifjúság számára. Átdolgozta Györy Loránd. 4 színnyomatu képpel. 2. kiadás. Ára 2 frt 40 kr. Hoffmann M. Kis mesekönyv. Erkölcös és tanulságos elbeszélések 5—8 éves gyermekek számára. 4 színnyomatu képpel. Ára kötve 70 kr. Pajeken Frigyes J. Brown Andrew, a vörös kém. Elbeszélés észak amerika nyugati vadonjaiból. Németből fordította Györy Loránd 4 színnyomatu képpel. Ára pompás vászonkötésben 2 frt 60 kr. Schmidt Dr. Az emberi fej és nyak bonctana. Írásban és képben. A szerző utasítása szerint készült rajzokkal. Ára kötve 1 frt 20 kr. Schumann Berta. A nagymama meséi. Fordította „Ave”. 6 színnyomatu képpel. Ára kötve 2 frt 40 kr. Tamás bátya kunyhója. Az ifjúság számára átdolgozta Christian M. Fordította Györy Loránd. 4 színnyomatu képpel. Ára kötve 70 kr.

○ Ujabb tíz kötet Jókai. Közvetlenül a karácsony ünnepek előtt, tehát éppen kapóra jelent ma meg Jókai Mór összes műveinek jubiláris és nemzeti kiadásából a negyedik sorozat. Magyarország legnagyobb élő írója szerepel tíz vaskos kötettel a karácsonyi könyvpiacra, mondanunk sem kell, hogy a mi viszonyaink között jelentős irodalmi esemény. Geniális költőnk hosszabb lélekzetű novelláinak, regényeinek és színműveinek egész tárháza foglaltatik az újabb sorozatba, a melynek elegáns külső formája méltóan sorakozik az eddig megjelent kötetekhez. Csak egy pillantást kell vetnünk a könyvek címlapjára s szinte megelevenednek azok a régi, kedves, ismerős alakok, akiket halhatatlanná tett Jókai költői fantáziája s a kiknek történetét szívesen olvassa el minden magyar ember újra meg újra. Ime az újabb sorozat tartalma: XXXI. kötet. Az elátkozott család. XXXII. kötet: Névtelen vár, első k. XXXIII. kötet: Névtelen vár, második k. XXXIV. kötet: Felfordult világ, Észak honából, Debreceni lunatikus. XXXV. kötet. Szélcsend alatt. Életből elvesve. XXXVI. kötet: A magyar előidőkből. Egy asszonyi hajsza. XXXVII. kötet: Novellák XXXVII. kötet: Színművek, első k. XXXIX. kötet: Színművek, második k. XL. kötet: Színművek, harmadik k. — Jókai Mór összes műveinek nemzeti kiadása tudvalevőleg rendkívül előnyös részletfizetés útján is megszerezhető, úgy, hogy azok is birtokába juthatnak e száz kötetre tervezett hatalmas könyvtárnak, a kik szerényebb anyagi viszonyok között élnek. Nyugodtabb lélekkel semmiféle irodalmi művet nem ajánlhatunk olvasóinknak megvételre, mint e Jókai könyvtárt, a melynek belső értéke magasztalásra a művelt magyar közönség előtt alig szorul. Még csak azt akaruk megemlíteni, hogy a ki családját egyszerre negyven kötet — vagyis az eddig megjelent négy sorozattal — akarja kará-

csonyra meglepni, forduljon rendelésével a Révai Testvérek Irodalmi Intézet Résvénytársaságához, mely a mű kiadásával megbízott s már karácsonyfája alatt ott lesz a legértékesebb irodalmi ajándék, a melyhez fogható impozáns gyűjteménnyel kevés nemzet literatúrája dicsekedhetik.

Előfizetésre való felhívás

„PÉCSI FIGYELŐ” XXIV. évfolyamára.

Egy éve mult, hogy a „Pécsi Figyelő” napilappá lett és mint ilyen, pályafutásának 24-ik évébe lép, hogy fennen lobogtassa azt a zászlót, mely alá sorakozva olvasó közönségünk kitartott velünk jóban, rosszban, mindenha a függetlenségi eszme szolgálatában. Talán soha se volt e hazának oly nagy szüksége a tisztán megőrzött elvek és igazaink hangoztatására, a hamisítatlan nemzeti közérzetlet ébrentartására, mint most, midőn léha korszakunk önmagát emészti föl, hogy helyet adjon egy jobb korszaknak, a melyben a nemzeti törekvések lesznek hivatalva győzedelmeskedni oly hosszú elnyomás után.

A „Pécsi Figyelő” multja kész politikai program. Közönségünk bizalmából és támogatásából, valamint abból az erős hitünkből erőt merítve, hogy törvényes igazainknak előbb-utóbb diadalt kell aratniok a taktikázás fölött, elhatároztuk, hogy lapunkat **megbővített tartalommal** fogjuk kiadni. Legyen ez némi viszonzása annak a páratlan fölkaroltatásnak, melyben közönségünk bennünket részesített és kifejezője annak a reményünknek, hogy nem sokára a mi táborunkban láthatjuk városunk, vármegyénk legjobbjait, intelligenciáját és független elemeit.

Nem tettük a multban, jövőre is kerülni fogjuk, hogy a „Pécsi Figyelő” személykultuszt, vagy éppen személyeskedést folytasson, mint manapság legtöbb modernizált vidéki lap. A „Pécsi Figyelőt” hivatott ujságírók írják, a kik meg tudják vonni a határt a való és képzelem közt, a kik kellő kritikával párosult szakértelemmel osztják az elismerést az érdemnek és a lesújtó ítéletet a gonosznak. A botrányokat nem kedveljük, az eszme az, melynek szolgálatában állunk; tárgyakat, eseményeket írunk és nem szenzációt.

Megmondjuk az igazat minden irányban, és ez fogja képezni jövőben is erősségünket, természetesen nem fogjuk elhallgatni azokat a visszaéléseket, bűnöket, melyek a mai korrump korszakban napról-napra előfordulnak és elhallgatásuk csak szaporítaná a szerencse-lovagok számát.

A „Pécsi Figyelő” megnagyobbodott alakban, naponta **nyolc oldalon** fog megjelenni, a régi gárda, közönségünk ismerősei, gondos szerkesztésében. Vezércikkeink mindig aktuális eszméket ölelnek föl és tájékozzák a közönséget az országos és helyi politika eseményeiről. Tárcarovatunkban a hasznost a keilemessel ve-

gyitve, leginkább a „Pécsi Figyelő” saját nevelésű, de már nem szárnypróbálgató fiatal nemzedékének dolgozatait mutatja be, el nem zárkozván az ismert nevű belletristák, vagy tudományos csevegések elől, sőt kitünőbb fordított tárcákat is közlünk közbe-közbe.

A megyei és városi közélettel különösen foglalkozunk. Közgyűlési referádink hűségesek s megbízhatók lesznek, a miben nagyban kezünkre van gyorsíró munkatársunk.

Hirrovatunk feloleli a város és vidék napi eseményeit, melyeket részint ügyestollu belső dolgozó társaink, részint nagyszámu vidéki levelezőink látnak el.

A közgazdaság, tanügy, irodalom és művészet külön rovatokat képeznek és jövőben a törvényszéki tárgyalásokra is nagyobb figyelmet fordítunk.

Országgyűlési és távirati rovatunkat fővárosi állandó tudósítónk látja el, még pedig kitünő, szakavatott kezekkel a mennyiben a Pécsett már aznap a kora esti órákban megjelenő lapunkban benne lesz mindaz, a mit csak a másnap ideérkező fővárosi lapok hoznak.

Dacára a nagyobb terjedelemnek, lapunk előfizetési ára marad a régi épp úgy a napilapnál, mint a heti kiadásnál, mely a jövőben szintén egy alaku és terjedelmű lesz a napilappal, melynek előfizetési ára:

Egész évre	10 frt.
Fél „	5 frt.
Negyed „	2 frt. 50 kr.
Egy óra	85 kr.

A heti kiadásé:

Egész évre	3 frt.
Fél „	1 frt. 50 kr.
Negyed „	75 kr.

Tisztelettel kérjük tehát olvasóinkat az előfizetési összegnek mielőbb való beküldésére, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne történjék.

Ujjonnan belépő előfizetők a lapot ujévig ingyen kapják.

Hazafias tisztelettel
a „Pécsi Figyelő”
szerk. és kiadóhivatala

A budapesti áru- és értéktözsde hivatalos árjegyzése.

— Deczember 23-án. —

Buza készáru	6.80
„ tavaszra	7.16
„ őszre	6.89
Rozs	6.20
Árpa	5.20
Kukoricza	4.20
Zab	6.17
Káp. repce	8.95
Magy. aranyjárdék	121.25
„ koronajárdék	97.50
Regalé-kötvény	100.—
Magy. nyeresémsoraj	151.50
Tiszaszabályozási köles	140.—
Oszt papirjárdék	98.50
„ aranyjárdék	121.25
„ koronajárdék	99.25
1864-iki sorsjegy	191.—
Magy. vörös ker. sorsj.	10.—
Osz. rák	18.25
Olasz	12.—
Bazilika-sorsjegy	6.75
Jósziv-sorsjegy	2.80
Német márka	59.25
100 frank (francia)	48.05
100 lira (olasz)	44.20
10 font sterlin (angol)	121.50

TÁVIRATOK.

— **Nász az uralkodó családban.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Ferdinánd főherceg, Károly Lajos fia, legközelebb jegyet vált egy bajor hercegnővel. Királyunk legutóbbi müncheni utazása összefügg ez esettel.

— **Nem lesz háboru.** (A Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az angol — amerikai konfliktus valószínűleg békés megoldást nyer. A hangulat csillapult.

— **Uj miniszterek.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A „Hétfői Ujság” (persze nem éppen a legmegbízhatóbb forrás) írja, hogy legközelebb Darányi átveszi az igazságügyi tárcát, Miklós Ödön pedig a földművelésit.

NYILT-TÉR +)

Ó

riási választékban kaphatók karácsonyi és ujévi ajándékdíszművek, imakönyvek, képes könyvek ifjusági iratok, a legdivatosabb levélpapírok, valamint mindennemű naptárak az 1896. évre

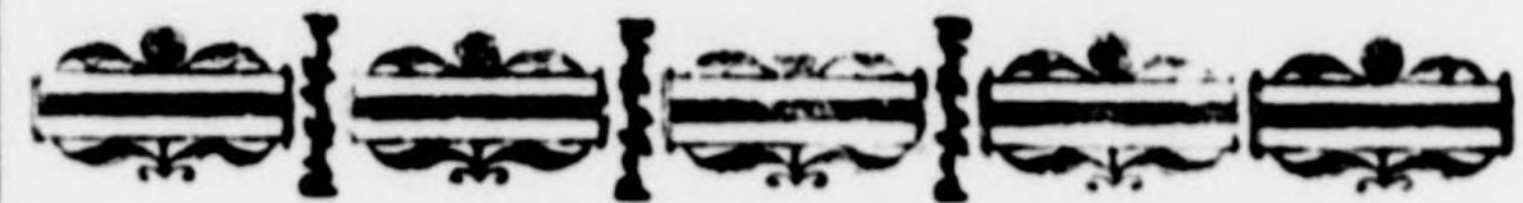
Günsberger Lajos

könyv és papirereskedésben
Pécsett, Ferenciek-utca 4. szám.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel kiadóhivatalunkban.

Hirdetések.

T. Első alföldi cognacgyár r. t.
Kecskeméten.

Kérek ismét 2 üveg baraczkaszt 1892. évit és 2 üveg 1894. évit.

Földeák, 1895. 27|III.

Návay István.

Mai napon küldtem b. címükre 6 frtot, kérek 3 üveg baraczkaszt.

Földeák, 1895. 16|IV.

Návay István.

Kérek ismét 6 üveg baraczkaszt.

Földeák, 1895. 25|IV.

Návay István.

Kitünő gyártmányaink kaphatók Ifj. Rézbányai János, Clemente Antal, Nick A. K. és Spiegel József uraknál.

Czél szerű és alkalmas karácsonyi ajándék cikkek!

Rendkívül leszállított árban kaphatók

Raab Gábor

uri- és női divat-üzletében

Pécs, Király-utca, Aranyhajó szálloda épületében.

Férfi-ingek háló-ingek, Jäger alsóruházat urak, nők és gyermekek részére.

Vászon-, batiszt-és selymezsebkendők.

NYAKKENDŐK

rendkívül nagy választékban, feltünő olcsó árakon!

Selyem gallérvédők.

Bélelt bőr- és kötött kesztyűk legjobb gyártmányuak.

Esőernyők minden minőségben!

Valódi orosz gyártmányu sárczipők urak hölgyek és gyermekek részére.

Férfi és női szőrmepapák legegységesebb alakokban.

Karmantyuk és karmantu-garnitúrák.

Alsósoknyák, barohend, flanel és kazánból.

Selyem és Chenilia sálók

legujjab színekben!

Legdivatosabb plaid kendők!

Báli és strucz legyezők minden kivitelenben.

Szövet gyermek-ruhák, köpenyek és blousok

divatos kiállításal!

A legjobb szabásu melfűzők (Mieder).

Ujdonság: »Pálmai fűző«.

Nagy választék

kézimunkákban különböző ujdonságokkal. Angol és francia gyártmányu

illatszerek és szappanok.

24502. sz.

tkvi. 1895.

Árverési hirdetés.

A pécsi kir. törvényszék mint telekvisi hatóság közhírré teszi, hogy Rónakyné Blachier Terka végrehajthatónak, Junatics György gyám által képviselt kk. Tuksa István, Márkó Pál és Katalin végrehajtást szenvedők ellen 50 frt tőkekövetelés a jár. iránti végrehajtási ügyében, a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbíróság területén levő, Nagykozár határában fekvő, a n. közári 26 sz. tjkvben felvett I. 82. hsz. 27. sz. ház, közös udvar. (83. 84/b) hrsz. kert $\frac{2}{8}$ telekre 1011 frt. az ugyanott felvett + (2479. 2480. 2483.) hrsz. ingatlanokra 158 frt. továbbá a 166 sz. tjkvben felvett I. $\frac{1}{8}$ telekre 581 frt. az ugyanott felvett + 2574 22/b hrsz. szántóföldre 16 frt és a 408 sz. tjkvben felvett + 923 a. hrsz. szántóföldre 10 frt becsárban mint kikiáltási az árverést elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi január hó 11. napján d. e. 10 órakor Nagykozár község bíró lakásán megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át, vagyis 101 frtot 10 kr. 15 frt 80 kr. 58 frt 10 kr. 1 frt 60 kr. és 1 frtot készpénzben, vagy az 1881. évi nov. 1. 3333 sz. a. kelt igazságügyminiszt. rend. 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. § értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Pécsett, 1895. évi október hó 21 ik napján. A kir. törvényszék mint tkvihatóság

Bogyan Pongrácz
kir. törvényszéki bíró

Mily elkerülhetlenül szükséges

a szőlők permetezése

az elmúlt évadban bizonyult be, midőn csakis a permetezett szőlők nem mentek tönkre. Ennek elérhetésére legjobbnak bizonyult

Mayfarth Ph. és társa

szabadalmazott

önműködő

Syphonia

szőlővessző

és

növénypermetezője

mely az oldatot szivattyuzás nélkül önműködően a növényekre permetezi. Ezen permetezőkből már sok ezer van használatban és számos dicsérő bizonyítvány mutatja kitűnő voltát valamennyi egyéb rendszerrel szemben.

Ábra és leírás rendelkezésre áll

MAYFARTH PH. és társanál

mezőgazdasági géppárok, különlegességgel gyár borsajtók és pumölcs értékesítési gépek részére

Bécs, II/1. Taborstrasse 76. sz.

Árjegyzékek és számos elism. rő levél ingyen — Képviselek és ismételadók kívánatosak

A régi sörfőződe Pécsett

a karácsonyi ünnepek alkalmával ajánlja a nagyra-becsült közönségnek sörismerők által is

elsőrendűnek elismert sörét.

Szállítjuk még pedig a világos sört à la pil-seni és a sötét színű (Bock) sört palaczkokban és hordókban.

Kitünő tisztelettel

Scholz A. és fia

regi sörfőződe.

Érdekes

levélpapíros különlegességek rendkívül diszes kiállításban karácsonyi meglepetésekre

ENGEL LAJOS utóda

könyv és papirkereskedésben

Pécsett, Király-u. 4. az arany hajó száll. szemben.

Ugyanott kaphatók imakönyvek egyszerűtől a legizlésesebb kivitelig, bőr és elefántesont kötésben, Albach, Tárkányi és Hoek-féle szövegezéssel.

Karácsonyfa diszítések, emlékkönyvek, bélyegalbumok.

➔ Tárca naptárak ➔

Betlehemek

➔ Relif angyalok ➔

Engel Lajos utóda könyv és papirkereskedésében Pécsett, Király-utca 4. az arany hajó szállodával szemben.